

свéнь глáдки-тѣ, храни́тельни-тѣ, магкýтельни-тѣ, кой-то сѧ смíллатъ лéсно, и да ѹджтъ по мálко, на́й мнóго вéчарь.

На всákъ вéржстъ, и на́й мнóго на старинж-тѣ мнóго вréди непрестáнно-то оұпотревлéнїе на сóлено-то месо, на кíсалы-тѣ и мýризлýвы-тѣ фїда́нки, и на спиртливи-тѣ питиé-та, зашо тіа прáвїжтъ югки и стиснаты чáсти-тѣ на тýло-то, и не прáвїжтъ до-брь сóкове. Освéнь това смíланье-то на такиы ю-стїé-та стáва мжчно: за ради това докáрватъ бéд-ствїе на стáрцы-тѣ, като сѧ мжчатъ съ несмíланье-то.

Но пáкъ наўчáванье-то (адéть-жтъ) наўiba сýчки-тѣ тіа: глéдами нéкои си, кой-то ѹджтъ вредítел-ни юстїé-та чи пáкъ сѧ здрáви, зашо-то сѧ наўчýха на тіа по мálко по мálко, и когá-то пойшатъ да променжтъ тóй-зи ѻбýчай и тóй-зи спóсовъ на жи-вóтъ-жтъ разболáватса. Наўчáванье-то, спорéдъ по-слéвицж-тѣ є втóро ёстествó, и мнóго пжти є по-врédно да сѧ отчýвамы изъ веднáждь отъ ёдинъ ѻбý-чай. За ради това когá речéмъ да сѧ Ѻстáвимъ отъ нéкой лóшавъ спóсовъ на живóтъ-жтъ, трéба да го прáвимъ тжй шото като го Ѻстáвимъ да не мы по-врédni, нито да оұгáдимъ какъ го Ѻстáвихъмы.

За ради това добро є да не сѧ наўчábamы на ёдно сáмо, кое да є нéщо: трéба да примињúbamы живóтъ-жтъ си многообрáзно, да оұпотревлábamы сýчки-тѣ, да не отвéгвамы никакво юстїé, да живéемъ дрѹги пжть по кжрж-жтъ, гдé-то вéздëхъ-жтъ є по сýленъ и по здрáвъ, дрѹгъ пжть пáкъ въ градъ-